

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3150/2568

นาย ว. โจทก์ นาย ผ. ในฐานะพนักงานตรวจแรงงาน กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 51

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้โจทก์ฟ้องขอเพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 ที่วินิจฉัยว่า โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจากจำเลยที่ 2 เนื่องจากจำเลยที่ 2 ไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ โดยโจทก์กล่าวอ้างว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ จำเลยที่ 1 ให้การยืนยันว่า โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวเนื่องจากจำเลยที่ 2 ไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ และจำเลยที่ 2 ให้การต่อสู้ว่า จำเลยที่ 2 ปฏิบัติตามคำสั่งของจำเลยที่ 1 อย่างถูกต้อง จำเลยที่ 2 ไม่ได้มีการออกหนังสือเลิกจ้างให้แก่โจทก์ โจทก์เข้าใจผิดไปเองว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้าง โจทก์ไม่มาทำงานติดต่อกันหลายวัน ทำให้จำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก คดีจึงมีประเด็นเพียงว่า มีเหตุให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 เนื่องจากจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์หรือไม่เท่านั้น ไม่มีประเด็นว่าจำเลยที่ 2 มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์เนื่องจากโจทก์กระทำความผิดหรือไม่ ดังนั้น ที่ศาลแรงงานภาค 2 ยกเหตุแห่งการเลิกจ้างเกี่ยวกับพฤติการณ์ของโจทก์ตามหนังสือเตือนของจำเลยที่ 2 รวม 2 ฉบับ ที่ว่า โจทก์ไม่สามารถนำตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ไปส่งที่ท่าเรือได้ทันและไปปรับตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ของบริษัทอื่นมา แล้ววินิจฉัยว่า โจทก์ได้กระทำความผิด ซึ่งจำเลยที่ 2 มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย ไม่ต้องจ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และไม่ใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม จึงเป็นการวินิจฉัยนอกประเด็นแห่งคดี ไม่ชอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชลบุรี ที่ 490/2564 เรื่อง ค่าชดเชยและค่าบอกกล่าวล่วงหน้า ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 ให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าชดเชย 204,600 บาท ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า 34,100 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม 170,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันผิดนัดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยที่ 2 แจ้งสำนักงานประกันสังคมเพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงเหตุเลิกจ้างเป็นว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์โดยไม่มีความผิด จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานภาค 2 พิพากษายกฟ้อง คำขออื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษแผนกคดีแรงงาน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้แก้ไขคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน จังหวัดชลบุรี ที่ 490/2564 เรื่อง ค่าชดเชย และค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า (ที่ถูก ค่าชดเชย และค่าบอกกล่าวล่วงหน้า) ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 ว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ตั้งแต่วันที่ 30 เมษายน 2564 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานภาค 2 โจทก์ฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ศาลแรงงานภาค 2 พังข้อเท็จจริงว่า วันที่ 10 กันยายน 2559 จำเลยที่ 2 จ้างโจทก์เข้าทำงาน ตำแหน่งสุดท้ายเป็นพนักงานขับรถบรรทุกหกล้อ มีหน้าที่ในการขับรถบรรทุกหกล้อตู้สินค้าคอนเทนเนอร์รับ - ส่งจากท่าเรือ

แหลมฉบังไปยังสถานีบรรจุและแยกสินค้าคลองเขตลาดกระบัง ได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือน เดือนละ 10,100 บาท ค่าเที่ยว เที่ยวละ 250 บาท วันที่ 30 เมษายน 2564 จำเลยที่ 2 มีหนังสือเตือนโจทก์ 2 ฉบับ อ้างว่า ในวันที่ 26 เมษายน 2564 โจทก์ทำให้ตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ตกเรือ และในวันที่ 28 เมษายน 2564 โจทก์นำตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ของคนอื่นมา อันเป็นการขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา โจทก์ไม่ยอมลงลายมือชื่อในหนังสือเตือนดังกล่าว โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 มีคำสั่งพนักงานโจทก์เป็นหนังสือ กำหนดระยะเวลาพักงานโจทก์ และแจ้งให้โจทก์ทราบ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 116 วรรคหนึ่ง แต่อย่างไร ทั้งในวันที่ 30 เมษายน 2564 จำเลยที่ 2 แจ้งว่าโจทก์พ้นสภาพการเป็นพนักงานทันที ไม่ให้โจทก์ทำงานอีกต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์ โดยจำเลยที่ 2 แจ้งต่อสำนักงานประกันสังคมให้จำหน่ายโจทก์ออกในวันดังกล่าว ต่อมาวันที่ 5 พฤษภาคม 2564 โจทก์ยื่นคำร้องต่อจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโดยไม่จ่ายค่าชดเชยและไม่บอกกล่าวล่วงหน้า จำเลยที่ 1 วินิจฉัยและมีคำสั่งที่ 490/2564 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 ว่า โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า แล้วศาลแรงงานภาค 2 วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ตั้งแต่วันที่ 30 เมษายน 2564 แต่โจทก์เป็นพนักงานขับรถบรรทุกหว่าลากของจำเลยที่ 2 ตั้งแต่ปี 2559 ย่อมทราบดีว่าโจทก์มีหน้าที่ต้องขับรถบรรทุกนำตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ไปส่งยังท่าเรือให้ทันและรับตู้สินค้าคอนเทนเนอร์เพื่อบรรทุกกลับมา ทั้งต้องทราบถึงวิธีปฏิบัติในการรับตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ของบริษัทอื่นเป็นอย่างดี การที่โจทก์ไม่สามารถนำตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ไปส่งที่ท่าเรือได้ทันและไปรับตู้สินค้าของบริษัทอื่นมา นอกจากไม่เป็นการปฏิบัติงานให้สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริตแล้วยังเป็นการไม่นำพาต่อคำสั่งของจำเลยที่ 2 เป็นการจงใจทำให้จำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหาย ซึ่งจำเลยที่ 2 มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย และไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ถือเป็นการเลิกจ้างที่มีเหตุอันสมควร ไม่ใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม จำเลยที่ 2 ไม่ต้องจ่ายค่าเสียหายให้แก่โจทก์ และไม่ต้องแจ้งต่อสำนักงานประกันสังคมเพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงเหตุเลิกจ้างตามที่โจทก์ขอ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษวินิจฉัยว่า เมื่อโจทก์นำคดีมาสู่ศาลเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 125 ย่อมหมายความว่าโจทก์ประสงค์จะให้ศาลแรงงานภาค 2 ทบทวนคำสั่งของจำเลยที่ 1 ว่าถูกต้องหรือไม่ โดยจำเลยที่ 2 ให้การว่า โจทก์กระทำความผิดและจำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหายเป็นอย่างมากกับลูกค้าของจำเลยที่ 2 และการที่โจทก์ไม่มาทำงานติดต่อกันหลายวันเป็นเหตุให้จำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหาย การที่ศาลแรงงานภาค 2 วินิจฉัยว่า โจทก์ไม่ปฏิบัติงานให้สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต ไม่นำพาต่อคำสั่งของจำเลยที่ 2 เป็นการจงใจทำให้จำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหาย โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าการกระทำของโจทก์จะทำให้จำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหายแล้วหรือไม่ เพียงใด เพราะมีข้อสาระสำคัญ ซึ่งจำเลยที่ 2 มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย และไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ถือเป็นการเลิกจ้างที่มีเหตุอันสมควร ไม่ใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม เป็นกรณีเกี่ยวเนื่องโดยตรงที่ศาลแรงงานภาค 2 จะวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเป็นไปดังคำฟ้องหรือคำให้การว่าคำสั่งของจำเลยที่ 1 ถูกต้องหรือไม่ จึงไม่ใช่เป็นการวินิจฉัยเกินไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏในคำฟ้อง เนื่องจากศาลแรงงานภาค 2 ฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ในวันที่ 30 เมษายน 2564 แต่คำสั่งของจำเลยที่ 1 ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ในวันใด ศาลย่อมมีอำนาจแก้ไขคำสั่งของจำเลยที่ 1 ที่ไม่ถูกต้องดังกล่าวได้ ที่โจทก์อุทธรณ์ว่า การที่จำเลยที่ 1 วินิจฉัยว่าจำเลยที่ 2 มีได้เลิกจ้างโจทก์แต่เป็นโจทก์

ที่ไม่เข้ามาทำงานกับจำเลยที่ 2 เอง เป็นการวินิจฉัยที่ขัดกับข้อเท็จจริงที่ว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ เนื่องจากไม่ได้ให้โจทก์ทำงานและไม่จ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์อีกต่อไป เป็นอุทธรณ์ไม่ขัดแย้ง และที่ โจทก์อุทธรณ์ว่า โจทก์ไม่ได้ละทิ้งหน้าที่นั้น ศาลแรงงานภาค 2 ไม่ได้วินิจฉัยเรื่องการละทิ้งหน้าที่ ตามที่โจทก์ยกขึ้นมาเป็นอุทธรณ์ เป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลแรงงาน ภาค 2 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ข้อแรกว่า คำพิพากษาของศาลแรงงานภาค 2 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องขอเพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 ที่ 490/2564 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 ที่วินิจฉัยว่า โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจากจำเลยที่ 2 เนื่องจากจำเลยที่ 2 ไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ โดยโจทก์กล่าวอ้างว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2564 จำเลยที่ 1 ให้การยืนยันว่า โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับเงิน ดังกล่าวเนื่องจากจำเลยที่ 2 ไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ และจำเลยที่ 2 ให้การต่อสู้ว่า จำเลยที่ 2 ปฏิบัติ ตามคำสั่งของจำเลยที่ 1 อย่างถูกต้อง จำเลยที่ 2 ไม่ได้มีการออกหนังสือเลิกจ้างให้แก่โจทก์ โจทก์ เข้าใจผิดไปเองว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้าง โจทก์ไม่มาทำงานติดต่อกันหลายวันทำให้จำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก คดีจึงมีประเด็นเพียงว่า มีเหตุให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 ที่ 490/2564 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 เนื่องจากจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์หรือไม่เท่านั้น ไม่มีประเด็น ว่า จำเลยที่ 2 มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์เนื่องจากโจทก์กระทำความผิดหรือไม่ ดังนั้น ที่ศาลแรงงานภาค 2 ยกเหตุแห่งการเลิกจ้างเกี่ยวกับพฤติการณ์ของโจทก์ตามหนังสือเตือนของจำเลยที่ 2 รวม 2 ฉบับ ที่ว่า โจทก์ไม่สามารถนำตุลสินค้าคอนเทนเนอร์ไปส่งที่ท่าเรือได้ทันและไปรับตุลสินค้าคอนเทนเนอร์ ของบริษัทอื่นมา แล้ววินิจฉัยว่า โจทก์ได้กระทำความผิดซึ่งจำเลยที่ 2 มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดย ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย ไม่ต้องจ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และไม่ใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่ เป็นธรรม จึงเป็นการวินิจฉัยนอกประเด็นแห่งคดี ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงาน และวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้น เมื่อคดี ได้ความว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ในวันที่ 30 เมษายน 2564 โดยจำเลยที่ 2 ไม่อาจหยิบยกเหตุ แห่งการเลิกจ้างเพื่อไม่จ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่โจทก์ และไม่อาจ นำมาต่อสู้เพื่อให้รับฟังได้ว่าเป็นการเลิกจ้างที่มีเหตุอันสมควรเพียงพอ อันจะไม่เป็นการเลิกจ้างที่ ไม่เป็นธรรมไปได้ จำเลยที่ 2 จึงต้องจ่ายค่าชดเชย ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และ ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมพร้อมดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ ที่จำเลยที่ 1 มีคำสั่งที่ 490/2564 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 ว่า โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยและค่าจ้างแทน การบอกกล่าวล่วงหน้า โดยศาลอุทธรณ์คดีชั้นฎีกาพิเศษเห็นด้วยกับศาลแรงงานภาค 2 ว่าโจทก์ไม่มี สิทธิได้รับเงินดังกล่าว และเห็นว่าการเลิกจ้างของจำเลยที่ 2 ต่อโจทก์ไม่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่ เป็นธรรม จึงไม่ถูกต้อง สำหรับปัญหาว่าโจทก์มีสิทธิได้รับค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ค่าชดเชย และค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเพียงใด เห็นว่า ในเรื่องการกำหนดค่าเสียหายจาก การเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมที่จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์นั้น ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 49 ให้ศาลแรงงานกำหนดจำนวน ค่าเสียหายโดยให้ศาลคำนึงถึงอายุ ระยะเวลาการทำงาน ความเดือดร้อนเมื่อถูกเลิกจ้างของโจทก์ กับมูลเหตุแห่งการเลิกจ้าง และค่าชดเชยที่โจทก์มีสิทธิได้รับ อันเป็นการใช้ดุลพินิจวินิจฉัย ข้อเท็จจริงที่ศาลแรงงานภาค 2 ต้องพิจารณาและเป็นผู้กำหนด ศาลฎีกาไม่อาจกำหนดค่าเสียหาย ดังกล่าวให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบต่อโจทก์ได้ นอกจากนี้ในส่วน of ค่าชดเชยและค่าจ้างแทน การบอกกล่าวล่วงหน้า นั้น ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5 ได้บัญญัติ

นิยามของคำว่า "ค่าจ้าง" ให้หมายความรวมถึงเงินที่นายจ้างจ่ายให้โดยคำนวณตามผลงานที่ลูกจ้างทำได้ในเวลาทำงานปกติของวันทำงานด้วย ซึ่งจากข้อเท็จจริงที่ศาลแรงงานภาค 2 รับฟังมาได้ว่า โจทก์ได้รับค่าจ้างจากจำเลยที่ 2 นอกจากค่าจ้างเป็นรายเดือน เดือนละ 10,100 บาทแล้ว โจทก์ยังได้รับค่าจ้างเป็นค่าเที่ยว เที่ยวละ 250 บาท โดยค่าเที่ยวนี้อาจเป็นค่าจ้างตามผลงานที่โจทก์ได้ทำในเวลาทำงานปกติของวันทำงานหรือไม่ เพียงใด อันจะส่งผลให้ต้องนำมาเป็นเกณฑ์สำคัญที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่โจทก์ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 17/1 และมาตรา 118 ให้ถูกต้องครบถ้วนต่อไปนั้น ศาลแรงงานภาค 2 ยังไม่ได้รับฟังข้อเท็จจริงดังกล่าวมา จึงต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลแรงงานภาค 2 รับฟังข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับการจ่ายค่าจ้างเป็นค่าเที่ยวข้างต้นแล้วพิพากษาใหม่ตามรูปคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 243 (3) (ข) และมาตรา 252 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 57/1 วรรคสอง กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาของโจทก์ในข้ออื่นอีกต่อไป เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป พิพากษาแก้เป็นว่า ให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชลบุรี ที่ 490/2564 เรื่อง ค่าชดเชย และค่าบอกกล่าวล่วงหน้า ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 และให้ยกคำพิพากษาศาลแรงงานภาค 2 และศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ในส่วน of ค่าชดเชย ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม โดยให้ย้อนสำนวนไปให้ศาลแรงงานภาค 2 รับฟังข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับค่าจ้างซึ่งเป็นค่าเที่ยวและค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมตามนัยข้างต้น แล้วให้ศาลแรงงานภาค 2 กำหนดค่าชดเชย ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมพร้อมดอกเบี้ยที่จำเลยที่ 2 ต้องจ่ายให้แก่โจทก์ใหม่ตามรูปคดี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ

องค์คณะ

จรูญ โชครุ่งวรานนท์ · พงษ์รัตน์ เครือกลิน · ศุทธิพงศ์ ภูสุวรรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3150/2568>